

1. TANULMÁNY

„A BOSSZÚÁLLÁS NAPJA”

A PRÓFÉCIÁK EMLÍTIK – AZ IDŐ KÖZEL VAN – E KÖTETNEK CÉLJA – ÁLTALÁNOS MEGJEGYZÉSEK.

„Mert bosszúállás napja volt szívemben és a megváltottaim esztendeje eljött.” „Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megtorlás esztendeje Sionnak nyakasságáért.”– Ézsaiás 63: 4; 34: 8./ang./

Itt Ézsaiás próféta arról az időről beszél, amit Dániel próféta (12: 1) úgy ír le, mint „nyomorúságos idő, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni”; amit Malakiás (4: 1) is említ: „mert íme, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja”. Jakab apostol (5: 1-6) azt mondja, hogy ezen a napon a gazdag sírni fog és jajgatni nyomorúsága miatt; Jóel (2: 2) úgy írja le, mint sötétségnek és homálynak napját, felhőnek és borulatnak napját; Ámos (5: 20) azt mondja: „sötétség lesz nem világos, vaksötét lesz fénysugár nélkül” és amiről az Úr úgy beszél (Máté. 24: 21, 22), mint a „nagy nyomorúság” napjáról, amely olyan romboló lesz, hogy „ha meg nem rövidítetik, egy ember sem menekülhetne meg”.

Világosan látszik az Írás több helyén is az, hogy a sötétség és a sűrű homály napja, amiről a próféták beszélnek, az emberiség feletti, társadalmi és nemzeti ítéletnap lesz – a nemzeti megtorlás napja. De mielőtt tovább mennénk, az olvasót emlékeztetni szeretnénk a nemzeti ítélet és az egyéni ítélet

közötti különbségre. Habár a nemzet egyénekből tevődik össze, és mindnyájan bőven felelősek egy nemzet sorsáért, és emiatt el kell szenvedjék azokat a csapásokat amelyek a nemzetet érintik, ennek ellenére a világ egyénekre szóló ítélete különbözik a világ nemzetekre szabott ítéletétől.

Az egyéni ítéletnap a világ számára a Millenniumi korszakban lesz, amint már kimutattuk*. Akkor az Új Szövetség kedvezőbb feltételei alatt, melyben az igazság világos ismerete, minden lehetséges segítség és az igazságosságra való ösztönzés biztosítva lesz, minden ember egyénileg lesz megpróbáltatva és megítélve az örök életre, nem kollektív módon, mint nemzetek, vagy más társadalmi szervezetek. A jelenlegi nemzeti ítélet az emberek kollektív képességeinek ítélete vallási, és társadalmi téren. A világ társadalmi intézményeinek sokáig birtokukban volt a hatalom gyakorlása; most amikor a „pogányok ideje” lezáródóban van, számot kell adjanak eredményeikről. Az Úrnak, a próféták által kifejezett ítélete szerint egy nemzet sem lesz méltó arra, hogy meghosszabbítsák koncessziójukat, vagy életüket. El van határozva, hogy minden uralmat elvegyenek tőlük, és annak adják, Akinek joga van rá, Aki magához veszi a Királyságot és megkapja a nemzeteket örökségül. – Ezékiel 21: 27; Dániel 7: 27; 2. Zsoltár: 8; Jelenések 2: 26, 27.

Halljuk az Úr szavát, melyet az ítélet végett elébe gyűjtött népekhez intéz: „Jöjjetek és halljátok, nemzetségek figyeljete, hallja a föld és teljessége, e föld kerektsége és minden szülöttei, mert haragszik az Úr minden népekre és megbúsult minden ő seregükre”. „Az Úr örökkévaló Király, az Ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az Ő felindulását.” „Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal... Így szól a Seregeknek Ura: Íme veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre és nagy szélvész (zavar, nagy és bonyolult felfordulás) támad a föld széléről. És azon a napon az Úrtól levágnak a föld egyik végétől a föld másik végéig.” „Azért várjatok rám, azt mondja az Úr,

*

míg prédára kelek, mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzeiben emésztetik meg az egész föld! (a jelenlegi társadalmi rendszer); akkor (ezek után) változtatom a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják Őt.” – Ézsaiás 34: 1, 2; Jeremiás 10: 10; 25: 31-33; Sofóniás 3: 8, 9; Lukács 21: 25.

Amint már bebizonyítottuk*, az idő közel van, a Jehova napjának eseményei a küszöbön állnak. Még egy pár év szükséges ahhoz, hogy a konfliktusban résztvevő elemek felkészüljenek, és az „egészen bizonyos prófétai Ige” szerint a jelenkori generáció tanúja lesz ennek a szörnyű válságnak, és áthalad ezen a döntő konfliktuson.

Avval, hogy erre a tárgyra felhívjuk a figyelmet, nem az volt szándékunk, hogy pusztán feltűnést keltsünk, vagy hogy haszontalan kíváncsiszkodást ébresszünk *az olvasóban*. Nem reméljük azt sem, hogy az emberek szívében egy bűnbánatot vált ki, amely egy társadalmi változáshoz vezethetne szociális, politikai és vallásos téren, annak érdekében, hogy a fenyegető, nagy nyomorúságot elkerüljék. A közeledő szorongattatás elkerülhetetlen. Mindenhol erős okok működnek közre, és egy emberi hatalom sem képes arra, hogy megállítsa ezt a növekvő folyamatot, mely a biztos véghez vezet: az okozatok, úgy kell kövessék *az okokat*, amint azokat az Úr előre látta és megjövendölte. *Emberi kéz nem, de az Isten keze meg tudja állítani az események jelenlegi folyamatát, viszont az Ő keze sem teszi addig, amíg a háborúság keserű tapasztalatai be nem pecsételik tanulságukat az emberek szívébe.*

*

Tehát, ennek a kötetnek nem az a fő célja, hogy felvilágosítsa a világot, amely csak az események logikáját tudná követni, semmi mást nem akarván. E kötet arra szolgál, hogy a „hit háznépét” előre figyelmeztessük, felkaroljuk, vigasztaljuk, bátorítsuk és megerősítsük azért, hogy ne legyenek megrémülve, hanem hogy az isteni intézkedésekkel teljes összhangra és egyetértésre ébredjenek, még akkor is, ha a világ büntetésére használt legszigorúbb fegyelmezésekkel is *járnak*; és *hogy* hit által lássák azoknak dicsőséges kimenetelét, az igazságosságot, és a tartós béke értékes gyümölcseit.

A bosszúállás napja az isteni jóváhagyás által, természetesen összefüggésben van annak jótékony céljaival, ami egyben eltörli a dolgok jelenlegi, teljes rendjét, és előkészíti Isten vég nélküli Királyságának felállítását itt a földön, Krisztus alatt, a Béke Fejedelme alatt.

Ézsaiás próféta (63: 1-6) jövődőlésében az evangéliumi korszak aratása végének szemszögéből egy hatalmas hódítónak eljövetelét látja, akinek öltözete ékes (tekintélybe és hatalomba öltözve); úgy jelenik meg lovagolva, mint minden ellensége fölött győzedelmes, akiknek vére az Ő „ruhájára freccsent”. Azt kérdi erről a csodálatos idegenről: „Ki ez, ki jön Edomból, veres ruhákban Boczrából, aki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke?”

Emlékezzünk arra, hogy Edom nevet Ézsau, Jákob ikertestvére, kapta, miután eladta elsőszülöttségi jogát. (1. Mózes 25: 30-34) Ez a név öröklődött utódaira és az országukra. (1. Mózes 36: 1; 4. Mózes 20: 18, 20, 21; Jeremiás 49: 17) Tehát az Edom név egy alkalmas jelképe egy olyan osztálynak, aki ebben a korszakban hasonló módon eladta elsőszülöttségi jogát egy ugyanolyan jelentéktelen dologért, mint egy tál lencse, mely Ézsaut kísértette. A próféciaák gyakran használják ezt a nevet, amikor a névleges keresztények nagy tömegére utalnak, amelyet még „keresztény világnak”,

vagy „kereszténységnek” (vagyis Krisztus Királyságának) is neveznek. Ezek a nevek hamisak és egy nagyfokú tudatlanságról – meg a Krisztus uralkodása igazi céljának, jellemvonásainak, és felállítása idejének félreértéséről tanúskodnak. Ezek tehát egyszerűen dicsekvő megnevezések, amelyek tévesen mutatják be az igazságot. Valóban keresztyén lenne-e már a világ? – vagy legalább az a része, amely ezt a nevet igényeli – az európai és amerikai nemzetek? Hallják csak az ágyuk dörgéseit, a hadseregek menetelésének zúgását, a robbanó lövedékek sikítását, az elnyomottak sóhajtását, és a haragos nemzetek morajlását, *mindezeknek* süketítően nyomatékos válasza: Nem! Ezek képeznék a Krisztus Királyságát – az igazi Keresztyénséget? Valójában ki is venne magára egy olyan terhet, hogy **bebizonyítson** egy ennyire szörnyűséges állítást? Ennek a kérkedő állításnak hamissága annyira nyilvánvaló, hogy bármely bizonyítási kísérlet nem vezetne egyéb eredményre, csak az illúziók teljes elfoszlására, és nem maradna senki, aki erre tovább is vállalkozzon.

Az „Edom” jelképes név alkalmazása nagyon jól illik a kereszténységre. A kereszténységnek nevezett nemzeteknek nagy előjogaik voltak, melyekkel nem rendelkeztek a többi nemzetek, mert őreájuk voltak bízva Istennek beszédei, ahogy Izrael nemzetére az előző korszakban /Róma 3: 2/. Isten Igéje közvetlen, vagy közvetett, felvilágosító hatásának eredményeként áradt e nemzetekre a civilizációnak minden áldása; egy néhány szent (egy „kicsiny nyáj”) közöttük való jelenlétének hatására, akik közöttük fejlődtek ki az *Isten Igéjének* befolyása alatt, a „föld sóját” képezve tartósították a *társadalmat* a teljes erkölcsi romlástól. És ezek a jámbor példájukkal, és avval a határozottságukkal, amivel hirdették az élet Igéjét, a „világ világosságai” voltak, mutatván az embernek az Istenhez és az igazságossághoz visszavezető utat. Viszont e kedvezettebb nemzeteken belül is csak nagyon kevesen éltek ezen előnyökkel, amit úgy örökölték, hogy Isten

Igéjének befolyása által közvetlenül, vagy közvetve megáldott országokban születtek.

Ézsauhoz hasonlóan, a kereszténység tömegei eladták a különleges előnyeiknek elsőszülöttségi jogát. A tömegek alatt mi nem csak a szabadgondolkodókat értjük, hanem a Krisztus vallása elvilágiasodott hitvallóinak nagy részét is, akik névleg keresztyének, de Krisztus élete hiányzik belőlük. Ezek a jelen földi előnyök hitvány falatjait előnybe részesítették, az Istennel és a Krisztussal való közösség és barátság minden áldásaival szemben és mindazokkal a dicsőséges örökségekkel szemben, amit Krisztus ígért azok részére, akik hűségesen követik nyomdokait az áldozatban. Ezek, bár **névleg** Isten népeként szerepelnek – az evangéliumi korszak névleges szellemi Izraeljeként, amelynek az előképe volt a zsidó korszak „testszerinti Izraelje” – valójában kevésbé, vagy egyáltalán nem becsülték meg Isten ígéreteit. Valóban nagyon sokan vannak azok, akik a Krisztus nevét viselik és a világ előtt Krisztus Egyházaként mutogatják magukat; bár nagy szervezeteket hoztak létre, amelyek különböző hitszakadásokat képviselnek a Krisztus állítólagos testében, habár terjedelmes köteteket írtak a **nem-**„szisztematikus teológiáról” és számtalan főiskolát létesítettek, melyek szemináriumain ezeket tanítják; és noha ők „sok hatalmas dolgot cselekedtek” a Krisztus nevében /Máté. 7: 22/, mindamellett gyakran az Ő tanításával és Igéjével ellentétesen; – ez képezi az Edom osztályt, aki eladta elsőszülöttségi jogát. Az osztály magába foglalja majdnem az egész „kereszténységet”, mindazokat, akik az úgynevezett keresztény országokban nevelkedtek és nem éltek a Krisztus evangéliumának előnyeivel és áldásaival, nem alakították életüket ahhoz. A maradék az a kevés megigazult, felszentelt és hűséges egyén, akik Krisztushoz csatlakoztak egy élő hit által és akik, mint „szőlővesszők”, a Krisztusban, az Igazi „Szőlőtőben” maradnak. Ők képezik Isten igazi Izraelét – az igazi izraelitákat, akikben hamisság nincs.

Az Ézsaiás próféciajának jelképes Edomja megfelel a Jelenések könyvének jelképes Babilonjával, melyet megtalálunk Ézsaiás, Jeremiás és Ezékiel prófeciáiban is. Így jelöli és így írja le az Úr azt a nagy rendszert, amit az emberek tévesen kereszténységnek, vagy Krisztus Királyságának neveznek. Ahogy Edom egész országa a teljes kereszténységet jelképezi, úgy a fővárosa, Boczra, az egyháziasságot, a kereszténység legfőbb fellegvárát képviseli. A próféta úgy mutatja be az Urat, mint egy győzedelmeskedő hőst, harcost, aki egy nagy mérszárlást végez Edomban és főleg Boczrában. A Boczra név jelentése: „juh-karám”. Boczra a mai napig híres a kecskéiről és a bosszú napjának mérszárlása a „bárányok és kecskék” között lesz a leírás szerint (Ézsaiás 34: 6). A kecskék a „konkoly”-nak felelnek meg, míg a bárányok azokat a lelki gyötrelembe lévő szenteket jelölik, akik nem éltek az alkalommal és nem áldozták fel teljesen életüket, nem futottak úgy, hogy a mennyei elhívás jutalmát elnyerjék. (Jelenések 7: 14; 1 Korinthus 3: 1) Mégis őket az Úr nem utasítja el, de nem ítéltetnek méltóknak a nyomorúságtól való szabadulásra, mint a fejlett „juhok” – az elhívottak, választottak és hűségesekek.

A próféta kérdésére: – „Ki ez, aki jön Edomból, vörös ruhákban Boczrából?” – az a válasz, hogy: „Én vagyok az, aki igazságot beszélek, és hatalmam van a szabadításra”. /Ézsaiás 63: 1/ Ugyanerről a Hatalmasról beszél János a Jelenések könyvében is (19: 11-16), arról, Aki „a királyok Királya, uraknak Ura”, Jehova Felkentje, a mi áldott Megváltónk, Jézus Urunk.

A mi tájékoztatásunkra a próféta tovább érdeklődik: „Miért vörös öltözeted és ruháid, mint a bornyomó ruhái?” „A sajtót egyedül tapostam – hallatszik a válasz – és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsulásomban és széttapostam őket haragomban, így freccsent vérük ruháimra és egész öltözetemet bekevertem, mert bosszúállás napja volt szívemben és megváltottaim esztendeje eljött. Körültekinték és

nem volt segítő, és álmélkodám és nem vala gyámolító és segített nekem a karom (hatalmam) és haragom gyámolított engem! És megtapodtam a népeket búsulásomban és meg részesítém őket haragomban és ontám a földre vérüket /erejüket - (ang.)/" A Jelenések könyvének írója még hozzá teszi: „Ő nyomja a Mindenható Isten haragja hevének borsajtóját.” (Jelenések 19: 15)

A borsajtó taposása az aratási munkának utolsó mozzanata. A learatás és begyűjtés előzőleg mind megtörténik. Az Úr haragja hevének borsajtójába vetik a „föld szőlőjét” (a hamis szőlőt, amely a Keresztyén nevet és a Krisztus Országának címét bitorolta), amikor gonosz fűrtjei teljesen beértek (Jelenések 14: 18-20). És így ez a borsajtó taposás képezi az „aratás”, eseményben gazdag időszakának utolsó munkálátát.* Ez érteti meg velünk a nyomorúság nagy idejének utolsó vonását, mely magába foglal minden nemzetet, és amelyről oly bőségesen figyelmeztetnek az Írások.

Az a tény, hogy a királyok Királya „**egyedül**” tapossa a borsajtót, azt jelenti, hogy az a hatalom, amivel a nemzeteket ledönti isteni hatalom, lesz és nem pusztán emberi tetterő. Istennek hatalma kell legyen, amely megbünteti a nemzeteket „mígnem diadalomra viszi az ítéletet” [az igazságot és az igazságosságot] /Máté 12: 20/. „Megveri a földet szájának vesszőjével és ajkai leheletével (igazságának szellemével és erejével) megöli a hitetlent.” (Ézsaiás 11: 4; Jelenések 19: 15, /21/; 98. Zsolt: 1, 2). Az igazság és az igazságosság jövődő győzelmének érdemét nem lehet majd egy emberi kormányzatnak sem tulajdonítani. Vad lesz az ütközet a dühödt nemzetek között, világméretű lesz a harcmező és a nemzetek szorultsága. Nem lesz egy Nagy Sándor, egy Cézár, vagy egy Napóleon sem, aki abban a rettenetes zűrzavarban rendet teremtsen. Viszont, a végén ismeretes lesz, hogy az

*

igazságosság és az igazság nagy győzelme, és a gonoszság méltó módon való megbüntetése a királyok Királyának, az urak Úrának erős hatalma által lett véghezvive.

Mindezek a dolgok az evangéliumi korszak záró napjaiban fognak beteljesedni, mert, ahogy az ÚR mondja a próféta által (Ézsaiás 63: 4; 34: 8): „... megváltottaim esztendeje eljött...” és „... mert bosszúállás napja ez az Úrnak, megfizetés esztendeje a Sión *nyakasságáért /ang./*”. Az egész evangéliumi korszakon keresztül az Úrnak tudomása volt a névleges Siónban végbement *nyakasságokról*, *viszályokról* és *versengésekről*. Ő látta, hogy a hozzá hűséges szentek mennyit kell küzdenek az igazságért és a jogosságért és mennyi üldözést kellett elszenvedjenek az igazságért azok részéről, akik annak, Isten nevében ellenálltak. Ő a bölcs terve alapján nem avatkozott bele mindeddig; de elérkezett az elszámolás napja a megfizetés napja, és az Úrnak pere van azokkal, amint írva van: „pere van az Úrnak a föld lakóival, mert nincs igazság, nincs *irgalom /ang./* és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek és egyik *vérontás* a másikat éri. Azért *gyászol /ang./* a föld és elerőtlenül minden, ami azon lakik...” (Hóseás 4: 1-3) Ez a prófécia, amely beteljesedett a testszerinti Izraelen, kétszeresen érvényes a névleges szellemi Izraelre – a kereszténységre nézve.

„Elhat a harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a népekkel, megítél minden embert, a bűnösöket kardélre hányja – így szól az ÚR.” „Hallgassátok meg, amit az ÚR mond! ...halljátok meg hegyek (királyságok) az Úr perbeszédét, ti is ősrégi, és (mindeddig) *erős /ang./* alapjai a földnek (társadalomnak)! Mert pere van (állítólagos) népével az Úrnak.” – Jeremiás 25: 31; Mikeás 6: 1, 2.

Halljuk ismét, hogy mit mond Ézsaiás próféta az Úr pereskedéséről: „Jöjjetek ide népek, halljátok, figyeljete,

nemzetek! Hallja meg a föld, és ami rajta él, a világ és minden szülötte (minden önző és gonosz dolog, melyek a világ szellemének termékei). Megharagudott az Úr minden népre, haragra gerjedt minden seregükre, kiírtja, vágóhídra viszi őket... vértől részegedik meg a föld, kövérjétől lesz zsíros a föld. Mert az Úr bosszúállásának napja ez, a megtorlás éve Sionnak *nyakasságáért /ang./*” – Ézsaiás 34: 1, 2, 7, 8.

Ilyen módon sújtja az Úr a népeket és megismerteti velük hatalmát, másfelől megszabadítja az Ő hűségés népét, akik nem járnak a tömeggel a gonoszság útján, hanem mindenben az Urukat, Istenüket követik egy parázna és bűnös nemzetség között is. És éppen a világnak, mint nemzeteknek e rettenetes ítéletében töri össze őket, mint egy fazekas cserépedényeit, ami egy hasznos tanulság lesz az emberek számára, arra az időszakra, amikor mindenki egyénileg lesz megítélve Krisztusnak Millenniumi Királyságában. Ekképpen az Úr a haragjában *meg fog emlékezni* irgalmáról. /77. Zsoltár: 10./

* * * * *